

בתי המשפט

	בית משפט השלום רמלה		א 002311/05
בפני:	כב' השופטת אסתר נחליאלי - חיאט	תאריך:	14/03/2007

		1. עזבון המנוח איציק יצחקי	
		2. יצחקי דזי	
		3. יצחקי דוד	
בעניין:			
	ע"י ב"כ עו"ד	זהרה שטיינברג חטיין ואריאל פרויליך	תובעים
		נגד	
		המאגר הישראלי לביטוחי רכב	
	ע"י ב"כ עו"ד	שלמה ברקוביץ	נתבעת

פסק דין המנוח איציק יצחקי נהרג בתאונת דרכים ביום 4.8.04 והוא בן 28 שנים בלבד. התאונה אירעה בעת שהמנוח נהג באופנוע, שהשימוש בו היה מבוסס על-ידי הנתבעת. רכב אחר סטה לכיוון מסלול נהיגת המנוח, פצע אותו פצעים אנושים, ולאחר מכן נקבע מותו. המנוח יליד 1976, רווק שהותיר הורים, אח ואחות. התובע 1- עזבון המנוח, והתובעים 2-3 - הורי המנוח שהם היורשים על פי דין, הגישו לבית המשפט תביעה לפיצויים, על-פי חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים. לא היתה מחלוקת בשאלת החבות, ומשכך אחראית הנתבעת לפצות את התובעים. עוד פרטים רלבנטיים שישמשו נתונים מהותיים לקביעות בפסק דין זה הם כי המנוח סיים לימודי הנדסת חשמל ומחשבים באוניברסיטת בן גוריון, ולאחר מותו הוענק לו תואר מוסמך למדעים בהנדסת חשמל ומחשבים מאוניברסיטת בן גוריון מאחר שהיה זכאי לקבל את התעודה לולא התאונה, לאחר שהשלים את לימודיו ועמד בבחינות בהצלחה בהתאם לדרישות התואר. השאלה היחידה הצריכה הכרעה בתיק זה, מהו גובה הפיצוי שהתובעים זכאים לקבל.

אבות הנזק:**הוצאות הקבורה ומצבה; הוצאות אבל; סעודת האבל, מזון לתקופת השבעה:**

צורפו קבלות על הקמת מצבה בסך של 8,500 ₪. אמנם התובעים טענו כי יש לפצותם גם בגין הוצאות נוספות, הוצאות סעודת האבל, אוכל לימי השבעה וכדומה, אלא שבהתאם לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] (להלן: "הפקודה") יכול עזבון המנוח לתבוע מהמזיק "הוצאות קבורה" (סע' 19(ב) לפקודה), ואין לכלול בפיצויים "סכום ששולם או שחייבים לשלמו לרגל האבל על המת" (סע' 81(ב) לפקודה). גם על פי הפסיקה - ע"א 813/81 ציון חברה לביטוח נ' עזבון בוסקילה, פ"ד לח(4)785, עמ' 794; ת"א (י-ם) 345/74 שלום נ' אברהם, פס"מ תשל"ז(1)223, עמ' 232; ת"א (חי') 574/82 יחזקאל נ' אליהו, פס"מ תשמ"ד(ג) 63, עמ' 77; ת"א (י-ם) 8849/99 עזבון ראובן נ' המרכז הרפואי שערי צדק (פורסם בנבו) - אין בית המשפט פוסק פיצוי בגין הוצאות על האבל, להבדיל מהוצאות הקבורה.

על כן, אני קובעת כי הפיצוי באב נזק זה יעמוד על סך של 8,500 ₪ בתוספת ריבית והצמדה כחוק מיום 10.11.04 ועד התשלום בפועל, קרי סך של **9,523 ₪**.

קיצור תוחלת חיים,

אין מחלוקת בין הצדדים כי הפיצוי באב נזק זה הוא בשיעור של 25% מהסכום המקסימלי, ובהתאם לנתונים בעת מתן פסק הדין שיעור הנזק הוא **40,005 ₪**.

הפסדי השכר של המנוח ב'שנים האבודות'

אכן כפי שמציין ב"כ הנתבעת בסיכומיו, "כבר רבות נכתב ונאמר על הלכת ע"א 140/00 עזבון המנוח מיכאל אטינגר...". אך שלא כמו ב"כ הנתבעת אני סבורה כי אין אנו שרויים עוד "במצב אי ודאות" והפסיקה הרבה כמו גם הלכות של בית המשפט העליון גיבשו את הדרך לחישוב ההפסדים בגין אב נזק זה. אי הודאות שנותרה היא במקרים פרטניים שאין לדעת מה היה צופן למנוח העתיד, אולם כאשר דרך החיים שנבחרה – לימודים אקדמיים וקבלת תואר של מהנדס חשמל ומחשבים, שוב אין לומר כי שרויים אנו בחוסר ודאות.

הצדדים היו חלוקים בנתונים שיש להביא במסגרת פיצוי בגין אב נזק זה. לטענת התובעים יש להעמיד את שכר הבסיס על שילוש השכר הממוצע במשק או למצער על כפל השכר הממוצע במשק; מנגד סבורה הנתבעת כי הבסיס לעריכת החישוב במקרה זה הוא השכר הממוצע במשק, מאחר שהתובע טרם החל לעבוד למחייתו.

מחלוקת נוספת נסבה סביב מרכיב החסכון, בעוד שהתובעים טוענים למרכיב חסכון בשיעור של 30% כקבוע בפסיקה, סבורה הנתבעת כי המגמה שהשתקפה בפסיקת בתי המשפט ואותה אימץ בית המשפט העליון בהלכת פינץ (ע"א 10990/05) שגויה, ולמעשה טרם הוכרעה, ויש להעמיד את שיעור החסכון במקרה זה על 7% בלבד. בסיס השכר- בע"א 10990/05 **דוד פינץ ואח' נ' הראל חברה לביטוח בע"מ** (פורסם באתר נבו) קבע כבוד השופט ריבלין את הדרך לחישוב שיעור הפיצויים בגין אובדן ההשתכרות במהלך השנים האבודות: "... הנחת עבודה היא לנו" – כך נפסק – **"לגבי קטינים שטרם הגיעו במועד התאונה לגיל בגרות, ואשר מסלול עבודתם ודרך השתכרותם טרם התגבשו, כי יש לערוך את חישוב אבדן כושר ההשתכרות שלהם על בסיס ההנחה שאילו התאונה היו משתכרים כשיעור השכר הממוצע במשק"** (ע"א 10064/02 "מגדל" חברה לביטוח בע"מ נ' רים אבו חנא, תק-על 2005(3) 3932). זוהי הנחת עבודה – **ואולם בית המשפט עשוי לסטות ממנה מקום בו התשתית הראייתית המונחת בפניו מצדיקה סטייה כזו**. על כך הוספנו ואמרנו בעניין אבו רים הנ"ל, כי **"ראיות ואינדיקציות לגבי הנפגע הקטין יאפשרו לסתור את החזקה בדבר השכר הממוצע במשק - לכאן או לכאן - רק במקום בו יש להן משקל רב והן מלמדות בהסתברות גבוהה כי הקטין אמנם היה משתלב בעתיד במקצוע מסוים (או, לחלופין, כי היה מתקשה למצוא לו מקום בעבודה מכניסה). אכן, בנסיבות, כישורים ושיאיות בעלמא לא בהכרח סגי...; ... על כן, נדרשים נתונים מיוחדים לגבי הקטין הספציפי, המוציאים אותו, בהסתברות גבוהה, מגדרי החזקה"**. (ההדגש שלי- א.נ.ח).

לאחר ששמעתי את העדויות ולאור המסכת העובדתית והראיות שהוצגו בבית המשפט, מצאתי כי זה המקרה בו יש לסטות מההלכה הנהוגת וכי נתוניו של המנוח "מוציאים אותו בהסתברות גבוהה מגדרי החזקה" ועל כן ראיתי שלא לחשב במקרה זה את הפיצוי על בסיס השכר הממוצע במשק.

בענינו המנוח כבר לא היה קטין, ושאלות כמו 'מה יעשה כשהיה גדול' אינן עומדות על הפרק, המנוח בחר מסלול מקצועי, הוא סיים לימודים באוניברסיטת בן גוריון, במסלול של הנדסת חשמל ומחשבים, ולאחר מותו הוענק לו תואר מוסמך למדעים בהנדסת חשמל ומחשבים. התעודה אמנם ניתנה לאחר מותו אלא שלא היתה זו תעודה לשם כבוד המת מאחר שהוא השלים את כל דרישות התואר, והיה זכאי בדין לתעודת המהנדס.

גם אחיו של התובע, מר אבי יצחקי, שהעיד בבית המשפט, הוא מהנדס אלקטרוניקה, ועובד במקצוע זה. האב הציג את נתוני שכרו, ומתלושי השכר שצרף לתצהיר העדות הראשית, עולה כי שכרו, ברוטו, בממוצע הוא 26,200 ₪ ושכרו נטו הוא 14,500 ₪ בממוצע.

מר אבי יצחקי העיד כי:

"ש. אני מסתכל על תלוש השכר שלך מאפריל 2006.

ת. אני אכן עובד שם עד היום.

ש. המשכורת שלך היום בתפקידך היא 14,232 ש"ח. תסביר מה זה הסכומים שקיבלת של החופשה והחגים?
ת. השכר שלי הוא גלובלי, הוא מורכב מכל מיני סכומים, חלקם שעות, חלקם השלמות, הכל כדי להגיע לשכר הגלובלי.

ש. האם למשל בינואר ובפברואר גם יהיה חגים וחופשה?

ת. בכל חודש יופיע חופשה וחגים, חגים במידה ויש חגים, והכל על מנת להגיע לסכום שמוזכר בחוזה. אני מוכן להגיש את החוזה לביהמ"ש אם אדרש". (פרוטוקול מיום 16.10.06 עמ' 3-4).
לטענת הנתבעת אין להקיש משכרו של האח לצורך עריכת חישובי שכר לגבי המנוח בראש נזק זה. את הטעמים לכך היא מבססת על העובדה שהמנוח למד באוניברסיטת בן גוריון ולא בטכניון כפי שלמד אחיו; כי מר אבי יצחקי, האח, עבד שנתיים בארה"ב לפני שהתקבל לחברת אלביט בה הוא עובד כיום במשרה ניהולית.
אומר כבר כי האבחנה שמבקש ב"כ הנתבעת לערוך בין האוניברסיטאות, אוניברסיטת בן גוריון לבין הטכניון, תמוהה, בודאי שלא היה מקום להתעכב בסיכומים ולהסביר בהרחבה את ההבדל בין המוסדות הללו (עמ' 3-4 לסיכומי הנתבעת). לא רק שלא הובאו כל ראיות להבדל בין המוסדות האקדמיים הללו, גם לא הובאו כל ראיות לנתוני שכר שונים של אלה המסיימים טכניון לעומת בוגרי אוניברסיטת בן גוריון, ואף לא הובאה כל ראיה לענין השתלבותו בעבודה של בוגר טכניון לעומת בוגר אוניברסיטת בן גוריון. ולא רק זאת אלא שהאח הסביר במפורש מדוע פנה המנוח ללמוד דווקא בבאר שבע "בגלל החברים" - ועל כן אני דוחה את הטענה. כאמור שני המוסדות הם מוסדות אקדמיים מוכרים, ואין כל הבדל ביניהם בודאי לא הבדל שיש בידי להגיע למסקנה משפטית אחרת. מאחר שהמנוח טרם התחיל לעבוד, אני מקבלת כי ישנה אי ודאות מסוימת כשמדובר בפיצוי בראש נזק זה, איננו יודעים אם המנוח היה עובד במשרה ניהולית כמו אחיו, או שהיה עובד בארה"ב (כמו אחיו שהרויח שם סך של כ- 37,500 ₪ בחודש), אולם אי הודאות אינה כה מהותית, שהרי תוארו היה משמש אותו בכל אחת מן העבודות ואין מדובר בשכר נמוך בעבודה אחת אל מול שכר גבוה בעבודה אחרת.

ברור לי כי שכרו של האח עתיד לעלות שהרי מר אבי יצחקי עובד בתחום ההיי-טק רק כ- 6 שנים (סעיף 2 לתצהירו), ובהתאמה אני צופה עליה של שכר המנוח.

עוד אומר כי נתוני המשפחה שלפני, ילדים מהנדסים, האח שהעיד וכך גם האחות הם מהנדסים (הוסבר מדוע לא התיצבה האחות לעדות- היא לא היתה בארץ במועד ההוכחות ולא אוזכרו כאן נתוני השתכרותה) וכאמור המנוח סיים לימודי הנדסה ונראה כי דווקא השתלבותו במקום עבודה יכולה היתה להעשות ביתר קלות מאשר של אחיו לפניו ויתכן שהיתה לו עדיפות על פני אחרים, בשל הקשרים שיש לאחיו, עם אפשרויות התעסוקה בתחום ההנדסה.

נתונים אלה חשובים למערך השיקולים עת באה אני לקבוע את שכר הבסיס לעריכת החישוב.

יחד עם זאת, ברור לי שאינני יכולה לגזור גזירה שווה ומדויקת ממשכורת האח,

"בית המשפט נתן דעתו גם לעדויות שבאו בפניו בדבר השתכרותם של אחרים בעלי הכשרה דומה – **אולם המשקל שניתן לעדויות היה, בצדק, מוגבל, לנוכח אי-היכולת לעשות בנסיבות העניין גזירה שווה – אחד לאחד – מעדים אלה למערער שבפנינו** (השוו ע"א 2978/90 המאגר הישראלי לביטוחי רכב נ' ישראל בן-ידע, תק-על 193(1) 599)" (ראה ב_ע"א 11048/04 אלכסנדר רובין נ' הדר חברה לביטוח בע"מ (פורסם בנבו)).
בטרם אבוא לחישוב ולאור האמור לעיל, יש לשוב ולומר כי מדובר באדם צעיר (28), בעל השכלה אקדמאית, רקע סוציו-אקונומי מעל הממוצע, אחיו העובדים במקצועות דומים, וסביר שבמשך השנים היה מתקדם בעבודה, ובמקביל היה שכרו עולה. לא מצאתי ולו ראיה אחת שיכולה להציג את המנוח באור שונה מהתרשמותי כי היה הולך לפחות בדרכי אחיו, כי היה עובד ומשתכר וכי שכרו היה עולה בהתמדה עם השנים, ואף מגיע כדי שילוש השכר, ואולי מעבר לכך.

בע"א 11048/04 הנ"ל נקבע כי:

"**אשר לבסיס השכר ששימש לחישוב הפיצוי עבור הפסד השתכרות...** לא התעלם בית המשפט קמא מן העובדה שהמערער למד באוניברסיטה פיזיקה ומדעי המחשב, ולימודיו אלה יכולים היו להקנות לו בסיס להשתכרות נאה. בית המשפט נתן דעתו גם לעדויות שבאו בפניו בדבר השתכרותם של אחרים בעלי הכשרה דומה – אולם המשקל שניתן לעדויות היה, בצדק, מוגבל, לנוכח אי-היכולת לעשות בנסיבות העניין גזירה שווה – אחד לאחד – מעדים אלה למערער שבפנינו (השוו ע"א 2978/90 המאגר הישראלי לביטוחי רכב נ' ישראל בן-ידע, תק-על 193(1)

599). בחירתו של בית המשפט להשתית את החישוב על שכר של 14,000 ש"ח ברוטו, היא מאוזנת וסבירה, ואין להתערב בה".

בת"א 186/05 (מחוזי-חיפה) עזבון המנוח גיא צורף ז"ל ואח' נ' כלל חברה לביטוח בע"מ (פורסם בנבו) מצא כבוד השופט ברלינר כי

"... אעריך, לצורך התביעה, כי אכן היה התובע מתקדם בשכרו אלמלא התאונה, ואבסס את חישובה של ידת החסכון, על פי השתכרות לעתיד, בסכום של 14,000 ₪ לחודש ברוטו, 11,300 ₪ לחודש, נטו" לאחר שהביא בחשבון את עבודתו של המנוח תוארו וציון סופי של התואר 72, ראה ללכת בין תחזית התובעים שצפתה כי המנוח היה משתכר כדי שילוש השכר הממוצע במשק תוך פרק זמן לבין שכר שהשתכר בפועל, כטענת הנתבעת, עוד סבר בית המשפט כי

"בעתיד צפויה היתה למנוח כברת דרך של התקדמות בעבודה ועליה בשכר מצד שני, אין בנתונים שבפני כדי להצדיק מסקנה שאלמלא התאונה היה המנוח מתחיל להשתכר, תוך תקופה לא ארוכה, שכר העולה על שילוש השכר הממוצע במשק".

גם בת"א 3334/04 (מחוזי-ב"ש) לוי רחל ואח' נ' שירביט ואח' (פורסם בנבו) ראה בית המשפט להביא במסגרת שיקוליו את לימודי המשפטים שסיימה המנוחה קרוב למועד פטירתה, כי טרם ניתן לגזור על העתיד מעבר מקצועי מוכח, אך ראה לנגד עיניו את המנוחה כמי שתעבוד במקצוע עריכת הדין,

"...בענייננו יהיה זה סביר להעמיד בבסיס חישוב הנזק, הכנסה חודשית צפויה בשיעור כפל השכר הממוצע במשק לאורך כל תקופת ההשתכרות (ראו: ע"א 3793/90 זליג נ. מגדל (פדאור 94 (1) 141)".

ובודאי שלא להסתפק בשכר הממוצע במשק כפי שנהוג לגבי ילד שעתידי מי ישורנו? עוד ראיתי להביא את דבריו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בתיק 3334/04 הנ"ל באשר לבסיס השכר אותו יש להביא בחשבון, ובעיקר בקשר לעובדה כי אכן בשנים הראשונות לאחר התאונה סביר שהשכר של המנוח יהיה נמוך מזה שאקבע להלן לבסיס השכר אך יחד עם זאת בשנים שלאחר מכן דעתי כי השכר היה עולה על הבסיס שקבעתי

"...אמנם יש להניח כי בשנים הראשונות לאחר התאונה היה שכרה נמוך מכפל השכר הממוצע במשק אך מאידך הצפי הוא לגידול הדרגתי ועד להכנסה העולה על כפל השכר הממוצע במשק. בנסיבות שכאלו, באין נתונים המצביעים על שינויים בתאריכים מסויימים, ההערכה הצופה פני עתיד קשה היא, ואזי הדרך ההולמת היא זו שנקבעה בע"א 3375/99 אקסלרוד נ. צור שמיר, קביעה של השתכרות עתידית אחידה לכל אורך תקופת ההשתכרות, המתחשבת בכך כי כושר השתכרותו של אדם הינו נמוך בדרך כלל עד שירכוש ידע, מוניטין וניסיון. כושר זה עולה עם הזמן, עד שמגיע אדם לשיא כושר ההשתכרות.

הבסיס לחישוב הפיצויים בגין הפסד השתכרות לעתיד, יעמוד לפיכך על בסיס כפל השכר הממוצע במשק". בהתאם לנסיבות תיק זה, ולאור הנתונים שהובאו לי, מצאתי לאמץ את האמור בפסיקה שהבאתי לעיל ולקבוע כי יהיה צודק ונכון להעמיד את בסיס השכר בראש נזק זה על כפל השכר הממוצע במשק.

בהתאם לנתוני הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה, על פי הפרסום שהיה ב- 8.3.07 (ראה ב-) עומד גובה השכר הממוצע במשק על-7,538 (להבדיל מהכתוב בסיכומי הצדדים – שאינו מעודכן למועד כתיבת פסק הדין ראה נספח א' לסיכומי הנתבעת, ולסיכומי התובעים צורף נתון לחודש יולי 2006). כפל השכר הממוצע במשק עומד על סך של 15,076 ₪.

שיעור ידת החסכון- הלכת פינץ הנ"ל קבעה כיצד לישם בפועל את הנתונים לגבי ניזוק שלא היו לו תלויים והעמידה את סכום החסכון על סך של 30% ואולם נקבע כי "שיעור זה עשוי להשתנות בהתקיים, במקרה מסוים, נסיבות ספציפיות המצדיקות זאת".

הנתבעת ניסתה לאתגר את בית המשפט השלום שיקבע כי הלכת פינץ שגויה!!?? ומצאה להפנות אותי דווקא לנתונים סטטיסטיים כלליים שיש בהם כדי לשנות את שנקבע בהלכת פינץ, אך לא מצאתי בסיכומים, ולו מילה לענין הנסיבות הספציפיות של ענינו זה.

לא רק שלא נמצאתי מאותגרת אלא שאני דוחה את הנסיון לעשות זאת, בעיקר לאור נתוני התיק שלפני; בהלכת פינץ נקבע במפורש, כי שיעור ידת החסכון של רווק שנספה בתאונה יהא 30% מהשתכרותו אלא אם יובאו נסיבות ספציפיות. במקרה מסוים, לסתירת החזקה. מכאן שלמדה אני כי היה על הנתבעת להציג ראיות רלוונטיות לענינו

ולא להסתפק בנתונים סטטיסטיים שאין בינם לבין תיק זה ולא כלום. אינני כותבת מאמר, וגם אין לי ענין בכתיבה באופן כללי בנושא "שיעור החסכון הממוצע במדינת ישראל" העומד על 7.1% בלבד. מהירחון הסטטיסטי יכול היה גם בית המשפט העליון ללמוד, אך הוא בחר בחזקה כללית ששטייה ממנה מחייבת הוכחה – בהעדר הוכחה כלשהי אין לי אלא לאמץ את הלכת בית המשפט העליון כפי שנקבעה בפס"ד פינץ. כך אין לקבל את טענת הנתבעת לפיה "עם כל הכבוד לפסקי הדין שקבעו שיעור חסכון של 30%, הרי שמדובר בקביעה שאינה מבוססת על נתונים של ממש אלא יותר על תחושה" (ראה סעיף 34 לסיכומי הנתבעת). "כך או כך, אין בנתונים אלה כדי להצדיק סטייה מן ההנחה הכללית שלפיה שיעורה של ידת החסכון הוא 30 אחוזים מן ההשתכרות" (ראה בת"א 186/05 הנ"ל).

מכל האמור ולאחר שהבהרתי כבר כי הבאתי בעניינינו את השכר הבסיסי בשנים האבודות בכפל השכר הממוצע ובידת החסכון לא מצאתי לסטות מהכלל הקובע כי שיעור החסכון הוא 30%, הרי מכפלת השכר הממוצע במשק ובהפחתת מס הכנסה כמתחייב, על פי נקודות הזיכוי לרווק, במקדם ההיוון המתאים, ב-0.3 (30%), מביא לתוצאה כי סכום הפיצוי באב נזק זה הוא **943,659 ₪**.

פיצוי בגין הפסדי של המנוח שכר לעבר:

כאמור השלים המנוח את לימודיו בסמוך לתאונה. נראה כי ממוצע השכר שהשתכר כסטודנט עובר לסיום לימודיו אינו המדד הראוי והצודק. מנגד, אין לדעתי לקחת כבסיס שכרו לעבר של המנוח את בסיס שכרו לעתיד, קרי, את כפל השכר הממוצע במשק.

אני סבורה כי יש להניח שהמנוח לא היה עובד מיד עם סיום לימודיו, אם בגלל חופשה שהיה נוטל ואם בגלל שלא היה מוצא עבודה לאלתר, ועוד נעלם ממני מה היה יכול להיות שכרו בשנתיים וחצי הראשונות לחייו המקצועיים. לכן נראה כי הבסיס הראוי לעריכת חשבון הפסד לתקופה זו הוא השכר הממוצע במשק, קרי, 7,538 ₪. סכום זה, לאחר הפחתת מס (ובהביאי בחשבון 2.25 נקודות זיכוי) הינו 6,825 ₪, בהכפלת מספר החודשים שחלפו מהתאונה (31) ובהכפלת החסכון בשיעור של 30%, מתקבל הסך של 63,472 ₪. לסכום זה יש להוסיף ריבית ממחצית התקופה (השכר כולל הצמדה – מאחר שמדובר בשכר הממוצע במשק), קרי, את ההפסד לעבר אני מעמידה על **66,660 ₪**.

סוף דבר,

לאור כל האמור בפסק דין זה לעיל אני מחייבת את הנתבעת לשלם לתובעים את הסכומים הבאים,

א. הוצאות קבורה 9,523 ₪;

ב. קיצור תוחלת חיים 40,005 ₪;

ב. שנים אבודות 943,659 ₪;

ג. הפסד שכר לעבר : 66,660 ₪ ;

סה"כ : 1,059,847 ₪.

בנוסף אני מחייבת את הנתבעת לשאת בשכר טרחת עו"ד כקבוע בדין, בשיעור של 13% בתוספת מע"מ כשיעורו בחוק.

בנוסף אני מחייבת את הנתבעת לשלם לתובעים הוצאות משפט בסך של 4,000 ₪.

הסכומים הנקובים לעיל ישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום מתן פסק הדין ועד התשלום בפועל.

הערה: כל החישובים בתיק זה נערכו באמצעות תוכנת המשערכת המותקנת בבית המשפט.

המזכירות תשגר עותק פסק הדין לצדדים.

ניתן היום כ"ד באדר, תשס"ז (14 במרץ 2007) שלא במעמד הצדדים.

אסתר נחליאלי-חיאט, שופטת